

ligste og allervigtigste Punkter, som man skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, naar man vil bygge Jernbaner. Dette er ikke blevet klarer for os; derimod har jeg faaet den Fornemmelse, at Regjeringen er i god Overensstemmelse med Flertallet og lægger uhyre Vægt derpaa. Men hvad jeg ikke har faaet klarer, det er, om den høie Regjering lægger lige saa stor Betydning i en gjennemgaaende Forbindelse, en Dampveisforbindelse med Jylland mod Syd, og hvor denne Dampveisforbindelse skulde komme i Stand. Fra Mindretallet i Udvalget er der kommet en Hentydning i denne Retning, men ogsaa kun slet og ret en Hentydning. Tidligere, da Jernbanespørgsmaalet var til Behandling i et Udvalg, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, afgav Udvalget en Betænkning og henlede Regjeringens Opmærksomhed paa, at en gjennemgaaende Forbindelse kunde tilveiebringes med en meget billig Beføstning i Sammenligning med en Linie, der var bragt i Forslag, og som der endog var meddelt Koncession paa. Den vedkommende Egn, nemlig Rjøbstaden Nysted, havde endogaa gjort sig den Uleilighed at skaffe sig en sag- og sagkyndig Mand til at undersøge Forholdet, og havde ladet udarbejde Udkast og gjøre Beregninger over Udgifterne, og i Henhold dertil blev der gjort den Indstilling fra det daværende Udvalg, at Regjeringen, naar den tog Jernbanespørgsmaalet op paany, da ogsaa vilde tage Hensyn hertil. Men, som sagt, jeg ser nu slet ikke, at Regjeringen har skænket dette Spørgsmaal den fjerneste Opmærksomhed. Det forekommer mig dog, at dersom man satte Pris paa at staa i en hurtig og let Forbindelse med Jylland mod Syd og tillagde dette nogen Betydning, burde man ikke lade dette Spørgsmaal gaa upaaagtet hen. Jeg skulde ikke have vort derved, dersom der ikke var reist saa mange Spørgsmaal af Udvalgets Flertal, men det er netop, fordi der er draget saa mange Spørgsmaal frem, at jeg spurgte mig selv, hvorfor i al Verden Flertallet ikke har havt sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og om Regjeringen rent har opgivet denne Tanke. Det er netop paa Grund deraf, at jeg meget ønsker denne Sag tilbagevist til Udvalget, for at Udvalget, og navnlig Regjeringen, naar den bringer Jernbanespørgsmaalet frem igjen, da kunde klare for os, om den ikke betragter disse saakaldte Hovedaarer i Jernbaneforbindelsen, som skulde føre os over til Jylland og tilveiebringe en let og hurtig Forbindelse dermed, som et af Hovedspørgsmaalene. Gjør Regjeringen det ikke, ja, saa lader den Sagen ligge, men hvorfor giver den saa ikke Thinget Grunde derfor? Og, dersom Regjeringen betragter de lokale Hensyn til visse bestemte Egne af Landet som Hovedspørgsmaalet, nu, ja, saa lad den bringe det frem, lad den saa sige det, lad den saa gjøre opmærksom paa, at den har opgivet denne Forbindelse med det

store Lyssland, lad den saa sige: Denne Tanke have vi nu opgivet, vi tænke ikke paa at faae den realiseret, saa vidste vi dog, hvad vi havde at vente. Men jeg synes dog, at en Egn, som er meget frugtbar, som har en talrig Befolkning, og som ovenikjøbet har begyndt at offre for at faae Noget at fremlægge og har henlede Regjeringens Opmærksomhed paa Sagen, ikke skulde aldeles forbigaaes. Det er netop, fordi man fra Udvalgets Flertals Side har gjort disse Hensyn gjældende — at Regjeringen har gjort det, ligger ligefrem i det Lovforslag, som foreligger fra den — at jeg har taget Ordet for at henlede Opmærksomheden paa det af mig nævnte Forhold, og jeg henstiller til Udvalget, om det, naar det, som jeg haaber, faaer Sagen tilbage, da ogsaa vil skænke dette Spørgsmaal sin Opmærksomhed. Det har jo skænket saa mange andre Jernbanespørgsmaal sin Opmærksomhed, lad da ogsaa dette Spørgsmaal faae en ventlig Tanke og lad os høre Udvalgets Mening derom. — Jeg kan dog ikke, medens jeg har Ordet, undlade at gjøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (S. Koch), der synes at have taget sig det i særdeles høi Grad nær, at der er fremkommet Forslag om at vise Sagen tilbage til Udvalget. Det ærede Medlem begrunder sin Modstand imod dette Forslag derpaa, at Lovgivningsmagten kun bandtes for et Tidsrum af 5 Aar, og paa, at i tidligere Tider, da Loven af 10de Marts 1861 om de jydsk-sjyenske Baner blev vedtagen, vare Jernbanepleaner udarbejdede, som det ærede Medlem sagde, i Stuen. Man havde den Gang ikke fordret videregaaende Undersøgelser, men var gaaet ind paa Loven efter de Undersøgelser, som forelaa. Det forekommer mig nu, at netop med Hensyn til dette, at Lovgivningsmagten ved Flertallets Forslag bindes paa 5 Aar, have vi en Erfaring, der kun er en 5—6 Aar gammel, og som slet ikke skal friste Nogen til at binde Lovgivningsmagten for dette Tidsrum af 5 Aar. Jeg tænker paa Theaterfagen. Jeg mindes saa levende, hvorledes de Herrer fra den modsatte Side, som den Gang endnu vare i Flertal, om end et meget knebent Flertal, hurtig søgte at afslutte Forhandlingerne og faae Afstemningen udført for at faae slaaet fast, at Thinget skulde binde sig i 5 Aar. Følgerne ligge for, og jeg tror ikke, at de skulle friste Nogen til nu at gaa den samme Vej. Med Hensyn til Jernbaneloven om de jydsk-sjyenske Baner forholder det sig saaledes, at det ærede Medlems politiske Meningsfæller den Gang vare i Flertal her i Thinget og kunde sætte deres Villie igjennem. Men Sagen er jo netop, at man nu ønsker et andet System, man ønsker praktiske Undersøgelser, man ønsker ikke at gaa frem efter disse Stueundersøgelser, men man fordrer, naar man skal tage fat paa disse kostbare Anlæg, at der ligger detaillerede Overslag for, som ere udarbejdede paa praktisk Maade paa